

Reminders of him

Hoofdstuk 1

KENNA

Er staat een klein houten kruis in de grond aan de kant van de weg met zijn sterfdag erop geschreven. Scotty zou het haten. Ik durf te wedden dat zijn moeder het daar heeft neergezet.

‘Kunt u even stoppen?’

De chauffeur mindert vaart en brengt de taxi tot stilstand. Ik stap uit en loop terug naar waar het kruis staat. Ik schud het heen en weer tot de aarde eromheen loslaat, en dan trek ik het uit de grond.

Is hij op deze plek gestorven? Of is hij op de weg overleden?

Ik heb niet op de details gelet tijdens de hoorzitting. Toen ik hoorde dat hij een paar meter van de auto weg was gekropen, begon ik te neuriën zodat ik niets meer zou horen van wat de aanklager zei. Daarna, om de details niet te hoeven horen als de zaak voor de rechter kwam, bekende ik schuld.

Want technisch gezien, was ik ook schuldig.

Ik heb hem misschien niet met mijn daden vermoord, maar zeker wel door niets te doen.

Ik dacht dat je dood was, Scotty. Maar dode mensen kunnen niet kruipen.

Ik loop terug naar de taxi met het kruis in mijn hand. Ik zet het op de achterbank naast me en wacht tot de chauffeur terug de weg op rijdt, maar dat doet hij niet. Ik kijk naar hem via de achteruitkijkspiegel, en hij staart me met een opgetrokken wenkbrauw aan.

‘Het stelen van gedenktekens langs de weg is op een of andere manier vast slecht karma. Weet je zeker dat je dat mee wilt nemen?’

Ik wend mijn blik af en lieg. ‘Ja. Ik ben degene die het daar heeft neergezet.’ Ik voel dat hij nog steeds naar me staart als hij de weg weer op draait.

Mijn nieuwe appartement is maar drieënhalve kilometer hiervandaan, maar het is in de tegenovergestelde richting van waar ik vroeger woonde. Ik heb geen auto, dus ik heb besloten een plek dicht bij het centrum te zoeken zodat ik naar mijn werk kan lopen. Als ik al een baan kan vinden. Dat zal nog moeilijk worden met mijn verleden en gebrek aan ervaring.

En, volgens de taxichauffeur, het slecht karma dat ik nu waarschijnlijk met me meedraag.

Het stelen van Scotty’s gedenkteken kan dan wel slecht karma zijn, maar je zou ook kunnen zeggen dat het plaatsen van een gedenkteken voor een jongen die gezegd heeft dat hij gedenktekens langs de weg haatte, óók slecht karma kan zijn.

Daarom liet ik de chauffeur die omweg nemen langs de binnenweg. Ik wist dat Grace waarschijnlijk iets had achtergelaten op de plaats van het ongeluk, en ik vond dat ik het Scotty verschuldigd was om het te verwijderen.

‘Contant of pinnen?’ vraagt de chauffeur.

Ik kijk naar de meter en haal geld en een fooi uit mijn tas en geef het aan hem nadat hij geparkeerd heeft. Dan pak ik mijn koffer en het houten kruis dat ik net gestolen heb en stap de taxi uit, op weg naar het gebouw.

Mijn nieuwe appartement is geen deel van een groot complex. Het is gewoon een vrijstaande accommodatie, met een verlaten parkeerplaats aan de ene kant en een buurtwinkel aan de andere zijde. Er zit triplex voor een raam beneden. Bierblikjes in verschillende stadia van verval liggen verspreid over het terrein. Ik schop er een opzij zodat het niet vast komt te zitten in de wielen van mijn koffer.

Het huis ziet er nog slechter uit dan op internet, maar dat had ik al verwacht. De huisbaas vroeg zelfs niet naar mijn naam toen ik belde om te zien of ze nog iets vrij hadden. Ze zei: 'We hebben altijd kamers vrij. Neem contant geld mee, ik zit in appartement één.' Toen hing ze op.

Ik klop aan bij appartement één. Er zit een kat voor het raam naar me te staren. Hij is zo bewegingsloos dat ik me begin af te vragen of het misschien een beeldje is, maar dan knippert hij en glipt weg.

De deur gaat open, en een oudere, kleine vrouw staart me aan met een ontevreden blik.

Ze heeft krulspelden in haar haar en lippenstift op die tot haar neus is uitgesmeerd. 'Wat je ook verkoopt, ik hoef het niet.'

Ik staar naar de lippenstift en zie hoe die uitloopt in de rimpels rond haar mond. 'Ik heb vorige week gebeld over een appartement. U zei dat u er een vrij zou hebben.'

Er flitst iets van herkenning over het gerimpelde gezicht van de vrouw. Ze maakt een hmph-geluid terwijl ze me van boven tot onder opneemt. 'Ik had niet verwacht dat je er zo uit zou zien.'

Ik weet niet wat ik van die opmerking moet denken. Ik kijk naar beneden naar mijn spijkerbroek en T-shirt terwijl ze een paar seconden wegloopt van de deur. Ze komt terug met een portemonnetje. 'Vijfhonderdvijftig per maand. De huur van de eerste en de laatste maand moeten vandaag betaald worden.'

Ik tel het geld uit en geef het aan haar. 'Is er geen huurcontract?'

Ze lacht en stopt het geld in de portemonnee. 'Je zit in appartement zes.' Ze wijst met een vinger omhoog. 'Dat is recht boven mij, dus houd het rustig, ik ga vroeg naar bed.'

'Welke voorzieningen zijn inbegrepen?'

'Water en vuilnis, maar jij betaalt de elektriciteit. Het staat nu aan, je hebt drie dagen om het op jouw naam te zetten. De borg voor het elektriciteitsbedrijf is tweehonderdvijftig dollar.'

Fuck. Drie dagen om aan tweehonderdvijftig dollar te komen? Ik

begin te twifelen aan mijn beslissing om zo snel terug te komen, maar toen ik werd vrijgelaten uit het overgangshuis, had ik twee keuzes. Al mijn geld uitgeven om te proberen te overleven in *dié* stad, of de bijna vijfhonderd kilometer rijden en al mijn geld uitgeven in *dé* stad.

Ik ben liever in de stad waar alle mensen wonen die ooit met Scotty verbonden waren.

De vrouw doet een stap terug haar appartement in. ‘Welkom in Paradise Apartments. Ik breng een kitten voor je mee als je gesetteld bent.’

Ik leg meteen mijn hand op haar deur om te voorkomen dat ze hem dicht doet. ‘Wacht. Wat? Een kitten?’

‘Ja, een kitten. Zoals een kat, maar dan kleiner.’

Ik stap weg van haar deur alsof het me zal beschermen tegen wat ze net zei. ‘Nee, dank u. Ik wil geen kat.’

‘Ik heb er al te veel.’

‘Ik wil geen kat,’ herhaal ik.

‘Wie wil er nou geen kitten?’

‘Ik.’

Ze snuift, alsof mijn antwoord volkomen onredelijk is. ‘Ik zal een deal met je maken,’ zegt ze. ‘Ik laat de elektriciteit twee weken aan als jij een kitten neemt.’ *Wat is dit in hemelsnaam voor plek?* ‘Goed dan,’ zegt ze, reagerend op mijn zwijgen alsof het een onderhandelingstactiek is. ‘Een máánd. Ik laat de elektriciteit de hele maand aan als je maar één poesje neemt.’ Ze loopt haar appartement in maar laat de deur openstaan.

Ik wil helemaal geen poes, nooit, maar deze maand geen tweehonderdvijftig dollar voor elektriciteit hoeven te betalen zou zelfs een paar poesjes waard zijn.

Ze komt terug met een klein zwart-oranje poesje. Ze legt het in mijn handen. ‘Kijk eens aan. Mijn naam is Ruth als je iets nodig hebt, maar probeer om niets nodig te hebben.’ Ze wil haar deur opnieuw dichtdoen.

‘Wacht. Kunt u me vertellen waar ik een telefooncel kan vinden?’

Ze grinnikt. ‘Ja, ergens in 2005.’ Ze gooit haar deur dicht.

Het poesje miauwt, maar het is geen lief miauwkje. Het klinkt meer als een noodkreet. ‘Ja, je hebt gelijk,’ mompelt ik.

Ik loop naar de trap met mijn koffer en mijn... katten. Misschien had ik nog een paar maanden moeten wachten voordat ik hier terugkwam. Ik heb gewerkt en iets meer dan tweeduizend dollar bij elkaar gespaard, maar het meeste daarvan heb ik gebruikt om hierheen te verhuizen. Ik had nog meer moeten sparen. Wat als ik niet meteen een baan kan vinden? En nu ben ik ook nog belast met de verantwoordelijkheid om een kitten in leven te houden.

Mijn leven is tien keer moeilijker geworden dan het gisteren was.

Ik ga naar het appartement met het poesje dat zich vastklampt aan mijn shirt. Ik steek de sleutel in het slot en moet allebei mijn handen gebruiken om aan de deur te trekken en de sleutel te kunnen draaien. Wanneer ik de deur van mijn nieuwe appartement open, houd ik mijn adem in, bang voor hoe het er zal ruiken.

Ik doe het licht aan en kijk rond, terwijl ik mijn adem langzaam laat ontsnappen. Het ruikt niet echt ergens naar. Dat is zowel goed als slecht.

Er staat een bank in de woonkamer, maar dat is dan ook letterlijk alles wat er is. Een kleine woonkamer, een nog kleinere keuken, geen eetkamer. Geen slaapkamer. Het heeft een kast en een badkamer zo klein dat het toilet het bad raakt.

Het is een krot. Een stinkhok van vijfenveertig vierkante meter, maar het is een stap vooruit voor mij.

Ik ben van een cel van negen vierkante meter die ik moest delen met een kamergenoot, naar het leven in een overgangshuis met zes huisgenoten, naar een vijfenveertig vierkante meter appartement dat van mij is gegaan.

Ik ben zesentwintig jaar oud, en dit is de eerste keer dat ik officieel ergens op mezelf woon.

Het is zowel beangstigend als bevrijdend.

Ik weet niet of ik deze plek nog kan betalen na deze maand, maar ik ga het proberen. Zelfs als dat betekent dat ik moet solliciteren bij elk bedrijf waar ik langsloop.

Een eigen appartement kan alleen maar helpen als ik mijn zaak bepleit bij de Landry's. Het zal ze laten zien dat ik nu onafhankelijk ben. Zelfs als die onafhankelijkheid moeite zal kosten.

Het poesje wil niet meer vastgehouden worden, dus ik zet haar op de grond in de woonkamer. Ze loopt rond, roept naar degene die ze beneden achterliet. Ik voel een steek in mijn borst als ik zie hoe ze in alle hoekjes zoekt naar een uitweg. Een weg terug naar huis. Een weg terug naar haar moeder en broertjes en zusjes. Ze ziet eruit als een hommel, of iets dat met Halloween te maken heeft, met haar zwarte en oranje vlekken.

'Hoe gaan we je noemen?'

Ik weet dat ze waarschijnlijk een paar dagen naamloos zal zijn terwijl ik daar over nadenk. Ik neem de verantwoordelijkheid om dingen een naam te geven erg serieus. De laatste keer dat ik verantwoordelijk was voor het bedenken van een naam nam ik het serieuzer dan ik ooit iets heb genomen. Het zou kunnen dat dat kwam omdat babynamen bedenken het enige was wat er te doen was in die cel tijdens mijn zwangerschap.

Ik koos de naam Diem omdat ik wist dat ik hier terug zou komen zodra ik vrij was en alles zou doen wat er in mijn macht lag om haar te vinden.

Hier ben ik dan.

Carpe Diem.

Hoofdstuk 2

LEDGER

Ik rijd met mijn truck in het steegje achter de bar als ik merk dat er nog nagellak op de vingernagels van mijn rechterhand zit. Shit. Ik was vergeten dat ik gisteren een verkleedfeestje heb gehouden met een vierjarige. Gelukkig past het paars bij mijn werkshirt.

Roman gooit net de vuilniszakken in de container als ik uit mijn truck stap. Hij ziet het cadeautasje in mijn hand en weet dat het voor hem is, dus hij reikt ernaar.

‘Laat me raden. Een koffiemok?’ Hij gluurt in het zakje.

Het is een koffiemok. Dat is het altijd.

Hij zegt geen dank je wel, dat doet hij nooit.

We hebben het er niet over dat deze mokken zijn nuchterheid symboliseren, maar ik koop er elke vrijdag een voor hem. Dit is de zesennegentigste mok die ik voor hem gekocht heb.

Ik zou er eigenlijk mee moeten stoppen omdat zijn appartement al vol staat met koffiemokken, maar het is nu al te laat om er nog mee te stoppen.

Hij is bijna honderd weken afgekickt, en ik heb die honderdste mijlpaal-mok al een tijdje in mijn bezit. Het is een Denver Broncosmok. Zijn minst favoriete team. Roman gebaart naar de achterdeur van de bar. ‘Er zit een stel binnen dat andere klanten lastigvalt. Misschien wil je die in de gaten houden.’

Dat is vreemd. Normaal hebben we zo vroeg op de avond geen last

van vervelende klanten. Het is nog niet eens zes uur. ‘Waar zitten ze?’

‘Naast de jukebox.’ Zijn blik valt op mijn hand. ‘Mooie nagels, man.’

‘Ja toch?’ Ik houd mijn hand omhoog en wiebel met mijn vingers. ‘Ze heeft het goed gedaan voor een vierjarige.’ Ik open de achterdeur van de bar en hoor via de luidsprekers het raspende geluid van mijn favoriete liedje dat afgeslacht wordt door Ugly Kid Joe.

Echt niet.

Ik loop door de keuken de bar in en zie ze meteen. Ze staan over de jukebox gebogen. Ik loop voorzichtig naar ze toe en zie dat zij opnieuw en opnieuw dezelfde vier nummers intoetst. Ik kijk over hun schouders naar het scherm terwijl ze giechelen als twee ondeugende kinderen. ‘Cat’s in the Cradle’ staat klaar om zesendertig keer achter elkaar afgespeeld te worden.

Ik schraap mijn keel. ‘Denk je dat dit grappig is? Mij de komende zes uur naar hetzelfde liedje laten luisteren?’

Mijn vader draait zich om als hij mijn stem hoort. ‘Ledger!’ Hij trekt me naar zich toe voor een knuffel. Hij ruikt naar bier en motorolie. En misschien ook een beetje naar limoen? Zijn ze dronken?

Mijn moeder stapt weg van de jukebox. ‘We probeerden het juist op te lossen. Wij hebben dit niet gedaan.’

‘Tuurlijk niet.’ Ik trek haar naar me toe voor een knuffel.

Ze kondigen nooit aan wanneer ze komen. Ze verschijnen opeens en blijven een dag of twee, soms drie, en vertrekken dan weer in hun camper.

Dat ze dronken komen opdagen is wel nieuw. Ik kijk over mijn schouder, en Roman staat nu achter de bar. Ik wijs naar mijn ouders. ‘Heb jij dit op je geweten, of waren ze al zo toen ze binnenkwamen?’

Roman haalt zijn schouders op. ‘Een beetje van allebei.’

‘Het is onze trouwdag,’ zegt mijn moeder. ‘Die zijn we aan het vieren.’

‘Ik hoop dat jullie niet hierheen zijn komen rijden.’

‘Hebben we niet gedaan,’ zegt mijn vader. ‘Onze auto en de camper

moesten naar de garage voor routine-onderhoud, dus hebben we een taxi genomen.' Hij geeft een tikje op mijn wang. 'We wilden je zien, maar we hebben hier twee uur gewacht en nu gaan we weg omdat we honger hebben.'

'Dit is waarom je me moet waarschuwen voordat je naar de stad komt. Ik heb ook een leven.'

'Heb je aan onze trouwdag gedacht?' vraagt mijn vader.

'Ik was het vergeten. Sorry.'

'Ik zei het toch,' zegt hij tegen mijn moeder. 'Dokken, Robin.' Mijn moeder graait in haar zak en overhandigt hem een biljet van tien dollar.

Ze wedden op bijna alles. Mijn liefdesleven. Welke feestdagen ik me zal herinneren. Elke footballwedstrijd die ik ooit heb gespeeld. Maar ik ben er bijna zeker van dat ze al een paar jaar hetzelfde tiendollarbiljet heen en weer schuiven.

Mijn vader houdt zijn lege glas omhoog en schudt ermee. 'Vul nog eens bij, barman.'

Ik pak zijn glas. 'Wat dacht je van een glas water met wat ijs?' Ik laat ze achter bij de jukebox en loop achter de bar.

Ik sta twee glazen water in te schenken, als er een meisje binnenkomt dat er wat verloren uitziet.

Ze kijkt de ruimte rond alsof ze hier nog nooit is geweest, en als ze dan een lege kruk aan de andere kant van de bar ziet, loopt ze er in een rechte lijn naartoe.

Ik staar haar aan, de hele tijd dat ze door de bar loopt. Ik staar haar zo hard aan dat ik per ongeluk de glazen laat overstromen en het water overal heen loopt. Ik pak een handdoek en veeg mijn rommel op. Als ik naar mijn moeder kijk, kijkt zij naar het meisje. Dan naar mij. Dan weer naar het meisje.

Shit. Het laatste wat ik nodig heb is dat ze probeert me aan een klant te koppelen. Ze probeert wel vaker matchmaker te spelen als ze nuchter is, dus ik kan me niet voorstellen hoe erg het moet zijn

na een paar drankjes. Ik moet ze hier weg zien te krijgen.

Ik breng het water naar hen toe en geef mijn moeder mijn creditcard. 'Jullie moeten naar Jake's Steakhouse gaan en daar wat eten, op mijn kosten. Loop er heen zodat jullie onderweg kunnen ontzuichten.'

'Je bent zo aardig.' Ze grijpt dramatisch naar haar borst en kijkt naar mijn vader. 'Benji, we hebben het zo goed gedaan met hem. Laten we ons ouderschap vieren met zijn creditcard.'

'We hebben het inderdaad goed gedaan,' zegt mijn vader instemmend. 'We zouden meer kinderen moeten krijgen.'

'Menopauze, schat. Weet je nog dat ik je een jaar lang haatte?' Mijn moeder pakt haar tas, en ze nemen de glazen water mee als ze gaan.

'We moeten een biefstuk nemen als hij toch betaalt,' mompelt mijn vader terwijl ze weglopen.

Ik slaak een zucht van verlichting en loop dan terug naar de bar. Het meisje zit stilletjes in de hoek en schrijft in een notitieboekje. Roman staat nu niet achter de bar, dus ik neem aan dat niemand haar bestelling nog heeft opgenomen.

Ik bied me graag aan als vrijwilliger.

'Wat mag het zijn?' vraag ik haar.

'Water en een cola light, alsjeblieft.' Ze kijkt me niet aan, dus ik loop weg om haar bestelling te halen.

Ze is nog steeds in haar notitieboekje aan het schrijven als ik terugkom met haar drankjes. Ik probeer een glimp op te vangen van wat ze aan het schrijven is, maar ze klapt haar notitieboekje dicht en kijkt op. 'Dank...'. Ze pauzeert midden in haar poging om 'dank je wel' – denk ik? – te zeggen. Ze mompelt het woordje 'je' en steekt het rietje in haar mond.

Ze lijkt in de war.

Ik wil haar vragen hoe ze heet en waar ze vandaan komt, maar ik heb in de loop der jaren geleerd dat vragen stellen aan eenzame mensen in een bar snel kan uitmonden in gesprekken waar ik me uit moet lullen.

Maar de meeste mensen die hier binnenkomen trekken niet mijn aandacht zoals zij heeft gedaan. Ik gebaar naar haar twee drankjes. 'Wacht je op iemand?'

Ze trekt beide drankjes naar zich toe. 'Nee. Gewoon dorst.' Ze verbreekt het oogcontact en leunt achterover, trekt haar notitieboekje met zich mee en concentreert zich alleen nog daarop.

Ik heb de hint begrepen. Ik loop naar de andere kant van de bar om haar wat privacy te geven.

Roman komt terug uit de keuken en knikt met zijn hoofd in haar richting. 'Wie is zij?'

'Ik weet het niet, maar ze draagt geen trouwring, dus ze is niets voor jou.'

'Heel grappig.'